

"Nous ne regrettons rien"

Les reunions amb els candidats van començar abans de Nadal i van tenir lloc en bars i restaurants de París. Alguns contactes fins i tot es van realitzar davant la gàbia dels micos del Zoo. Tot es va fer en gran secret i únicament a través dels circuits segurs dels "vells amics" de les guerres africanes. No obstant això, la majoria de mercenaris, abans de ser reclutats, sabien on anaven i què se n'esperava, d'ells. Només a un petit grup, inclosos els pilots, els van dir que es tractava d'una operació per a salvar els rinoceronts blancs. Però, això sí, tots van rebre l'avertència de moure's amb total discreció i que agafessin el mínim equipatge possible.

Aparentment, semblava que darrere de tot plegat hi havia diners a dojo. El garant del "contracte" —que és com s'anomena en el món dels mercenaris una proposta d'anar a tirar trets a qualsevol lloc del món— era un home molt ric, el dictador Mobutu que, a final de l'any passat, veient que se li escapava el poder de les mans al Zaire, va voler reclutar "experts en guerra" per enquadrar el seu desmanegat exèrcit i plantar cara a les tropes rebels de Lauren Kabila, que avançaven imparables des de la frontera de Rwanda. El salari promès era de 5.280 dòlars mensuals, i la durada del contracte de tres mesos. Tot pagat per endavant. Tot com cal.

El 26 de desembre de 1996, un grup de mercenaris francesos van anar de Brussel·les a Kinshasa. Una segona expedició va utilitzar la ruta Brussel·les-Lisboa-Kinshasa. Aquest mateix dia tot el contingent va embarcar en un Antònov pilotat per russos que va volar tres hores i mitja fins a Kinsangani. Allà els van informar que les forces rebels eren molt a prop i els pilots russos van començar a perdre els nervis. Al final, veient la situació magra, van enlairar-se de nou cap a Kinsangani, ciutat que van escollir com a primera base operacional.

Quan els mercenaris van arribar a Kinshasa, tot el país es trobava embargat, però el 29 de desembre va aterrar-hi el primer avió de transport (un Boeing 707 de la companyia Skyair) des de Sèrbia amb un carregament

d'armes i municions. Acte seguit va començar una mena de pont aeri d'avions que, des de Sèrbia i Egipte, transportaven armes de tota mena. Els trenta-tres mercenaris reclutats a París —tots francesos a excepció d'un italià, un xilè i un belga— eren manats pel coronel belga Christian Tavernier i la majoria eren veterans que ja havien participat en quatre o cinc "contractes" anteriors, des de les Comores fins a Birmània, especialment sota les ordres del famós Bob Denard, que en aquest moment encara no pot sortir de França per ordre judicial.

La missió del contingent de mercenaris era bàsicament d'organitzar i de dirigir l'exèrcit del Zaire, però quan van arribar, la situació ja era molt degradada i, a la pràctica, en la majoria d'ocasions es van trobar sols davant els rebels de Kabila. A principi del mes de febrer, a la zona de Nzoro, van estossinar les files dels soldats enemics amb els morters de 60 mm i els fusells de precisió Dràgunovs. Però la sorpresa va ser que això no va impedir que els homes de Kabila continuessin avançant. Els mercenaris, sorpresos, podien veure com els rebels agafaven les armes dels morts i continuaven endavant. Una reacció inesperada que no havien previst i que va acabar encerclant-los. Després de dècades d'experiència en el combat de guer-

rilles —havia lluitat al costat de Che Guevara— i amb un considerable ajut exterior, Kabila i els seus soldats van provar repetidament que anaven molt ben entrenats en tècniques de combat. Després de Nzoro, els francesos van sofrir algunes emboscades més. Al final, la seva última base de Nagero ja va ser indefensible. No hi havia res a fer.

Van sortir del país en petits grups utilitzant vols comercials per tornar a França. "Es van veure obligats a marxar abans d'adonar-se que no estaven al costat dels "bons" —va sentenciar un observador del conflicte—. Potser per això, aquesta vegada no van fer igual que a les Comores quan, l'octubre del 1995 i després del *fiasco* del *coup*, les tropes franceses i els mercenaris van sortir cantant "Non, rien de rien, nous ne regrettons rien!" ■

XAVIER VINADER

"Després de dècades d'experiència en el combat de guerrilles —havia lluitat al costat de Che Guevara—, Kabila i els seus soldats van provar que anaven molt ben entrenats en tècniques de combat."